

Priča o Ivici i Marici

Nema među vama, dragi čitatelji nekoga ko nije čitao bajku o Ivici i Marici ili barem čuo za nju. Ali, moram vam reći da vi ne znate pravu sudbinu to dvoje malenih junaka ove bajke, a mislim da bi bilo vrlo dobro i korisno za vas da ju znadete i zato ću vam ju sada ispričati.

Točno je ono da su Ivica i Marica bila mala djeca, jedno drugom do uha. Marica je bila nešto starija i pazila je na svog bracu. Živjeli su na rubu šume u jednoj kolibici zajedno sa roditeljima i starom bakom.

Nesreća ovo dvoje mile djece bila je u tome što su im roditelji bili pijanci i često ih bezrazložno zlostavljali. I kad nisu dobijali batine, psovke ili prijekore, djeca su se plašila onih koje će dobiti, pa su stalno živjela u strahu i mucu. Budući da je bila veća i nešto starija, Marica je češće dobivala batine nego Ivica, a on je, siromah, premda malen i nejak, često ustajao braniti ju i štititi, ili moliti da ju ne tuku, i pri tom bi i sam katkada dobijao šibom ili remenom.

Baka ih je žalila, ali onako staru kakva je bila, nitko ju nije htio slušati i nije im, jadna mogla pomoći nikako drugačije, nego da ih tješi nakon što su već dobili batine i pogrde.

Već je rano Marica počela sanjati o tome kako će jednog dana uzeti Ivicu za ruku i pobjeći od kuće i počela se spremati za taj dan. Kad god bi ju otac ili mater nekamo poslali, po poslu, uvijek je gledala i raspitivala se o mogućnosti da nađe kakvo sigurno pribježište u koje bi se sklonila zajedno sa Ivicom.

***

Jednom je tako, duboko u mračnoj šumi vidjela lijepu kućicu sličnu srcu. Oprezno joj se približila i zavirila malko kroz prozore odakle je izbijalo ugodno, toplo svijetlo. Unutrašnjost kućice učinila joj se vrlo pitomom, i svidjela joj se. Kasnije je još nekoliko puta prilazila toj kućici i znatizeljno ju promatrala.

Dok je tako, jednom promatrala kućicu iz nje iziđe stariji čovjek velike sijede brade i upitao ju da li nešto želi. Marica mu je odgovorila da gleda njegovu kućicu i da joj se veoma sviđa. Onaj joj čovjek reče da ima kolača i pozove ju u kuću. Bilo ju je strah i nećkala se, ali na kraju ipak uđe. A kad je vidjela da onaj čovjek lijepo i blago priča s njom i da joj ne želi nauditi raspričala se o sebi i svojim, i otkrije mu svoj naum da pobjegne od kuće. Čovjek joj reče da se sa malim Ivicom uvijek može skloniti kod njega, ako bude morala bježati od svoje kuće.

Nije prošlo dugo od tog razgovora, a Ivičini i Maričini roditelji opet udariše piti i zlostavljati djecu. Kad je Marici dozlogrdilo i kad je vidjela da bi mogla stradati, ona ili njen mali braco - kojeg su ovog puta počeli jako tući - uzme ona krišom nešto hrane i odjeće i pozove Ivicu da ide s njom. Tek kad su odmakli od kuće, reče mu da je ona, kod jednog dobrog čovjeka našla sigurno sklonište za njih dvoje, da će im tamo biti lijepo i da se više nikada neće vratiti roditeljima.

Dugo su hodali kroz šumu jer ona je kućica bila dosta daleko. Kad su Ivicu već počele boljeti noge, a i dan je počeo naginjati kraju, sretnu onog čovjeka ka čijoj su kući išli. On im reče kako mora otići kod jednog prijatelja gdje će se zadržati nekoliko dana, ali da oni mogu slobodno ući u kućicu, jer nije zaključana, te da Marica može naložiti vatru u

kaminu pa će im biti lijepo i toplo, a jesti pak mogu sve što im se sviđa od onoga što nađu u smočnici.

Marica mu se zahvali i oni produže ka kućici koja nije bila daleko odatle.

Kad je Ivica vidio kuću i zavirio kroz prozore, ispuni ga neki strah i on reče sebi da bi možda bilo bolje da ne ulaze u nju. Reče joj i to da mu se onaj čovjek nije svidio jer je imao zle oči.

Marica ga je uvjerala da je on dobar čovjek, te da je već bila u kući s njim i da joj on nije ništa ružno napravio, nego joj je štaviše dao kolača i lijepo se razgovarao s njom.

Ivica se i dalje plašio i nećkao, ali ga Marica ipak nekako nagovori i oni uđu u kuću.

Marica odmah zapali svjetla i naloži vatru u kaminu.

Kućica se ubrzo doista lijepo ugrije i postade ugodna, a ono dvoje mališana zavale se, ko na divan, ko na krevet da se odmore i opuste od napora i straha kojeg su proživjeli zadnje dane. Toplina i udobnost počela je smirivati izmučene i uplašene dječje duše, pa Marica, došavši prva k sebi, odmah stane čavrljati i govoriti Ivici da sada može vidjeti kako tu nema nikakvog zla, i kako su spašeni od one pogibli koja bi ih vjerojatno čekala da nisu pobjegli od kuće.

Baš je bila krenula da im napravi nešto za jelo, kad li se svi predmeti u kući; namještaj, zidovi, prozori, posuđe i sve ostalo počne najprije nekako topiti, i mjenjati boju a zatim i pretvarati u jezive zmije otrovnice, koje odmah počnu siktati i napadati ih. Najprije su se ovile oko maloga Ivica što je ležao na krevetu, što se u tili čas bio pretvorio u zmijsko leglo. On je vrištao i zapomagao:

Seko, seko, pomози mi, spasi me!

Ona mu međutim nije nikako mogla pomoći jer su i nju zmije napadale i grizle.

Budući da je bio mlađi i još nejak, Ivicu prvoga savlada otrov i on umre.

Nedugo nakon toga, crni otrov savlada i Maricu.

Dok je umirala, nije se toliko žalila na to što mora umrijeti, ni na otrov koji ju je ljuto pekao i morio, koliko na to što je skrivila smrt svog malog braca, koji ju je, onako mali i nejak branio od batina i molio da ju ne tuku i koji joj je sve vjerovao.

***

Sada ste, dragi čitatelji vjerojatno užasnuti ovim obratom i ne razumijete zašto i kako se on dogodio. Ali, evo, odmah ću vam objasniti kako se zbila ta nesreća.

Onaj čovjek koji je bio domaćin i vlasnik kućice, bio je zapravo zli čarobnjak, Sto.

A ona srolika kućica koja je izvana onako lijepo i privlačno izgledala, bila je ustvari zamka od samih zmija koje su se onako ukrutile i uobličile u obliku kućice, namještaja i svih predmeta u njoj, kako sam već bio rekao. Kad je Marica zapalila vatru i ugrijala kućicu, to je zmijama bio znak da je žrtva u kući i da ju mogu napasti.

Sto je smislio ovu zamku radi toga da izvede neko glasovito zlo djelo koje bi predstavio ostalim zlim čarobnjacima, kako bi ga oni primili u svoj savez.

Nakon što je onako prevario i usmrtio Ivicu i Maricu, pozvao je te čarobnjake, opisao im zlo djelo koje je učinio, i zatražio da ga prime u svoj savez.

Čarobnjaci su doista bili zgranuti nad onim što su čuli. Nije bilo ni jednoga među njima koji se, duboko u sebi nije zastidio sebe sama i svog zanata. Nitko nije rekao ni riječi

komentara. Samo je starješina, predstojnik Vijeća promrmljao da će mu oni već saopćiti svoju odluku, pa je i sam, postidjen više od ostalih brzo napustio Stoovu kuću.

Vrijeme je prolazilo. Sto je čekao odluku Vijeća čarobnjaka, ali ona nije stizala. Malo po malo, i on je sam počeo uviđati da to što je napravio onoj dvojici nesretne siročadi nije toliko zlo, koliko jadno i sramotno djelo i da možda neće ni biti primljen u savez zlih čarobnjaka.

Doista, nikad nije bio primljen u savez. A čini se da je, zbog nepažnje ili nečega sličnog završio isto kao i Ivica i Marica. Stradao je od one podle, zmijske zamke koju je sam smislio. Izjele ga vlastite zmije. Ostali zli čarobnjaci stidjeli su se uspomene na njega i gotovo ga nikada nitko nije spominjao.

***

Niti pravu sudbinu Ivice i Marice nitko ne spominje, jer je odveć strašna i nesretna. No da ipak ne bi ste zaboravili to dvoje dobre nesretne djece, smišljena je ona bajka po kojoj su se Ivica i Marica vratili kući zdravi i veseli, nakon što su gurnuli u vatru onu smiješnu zlu vješticu koja ih je htjela skuhati u kotlu.

Ah, kamo sreće da i život piše takve priče koje sretno završavaju.

No, to, nažalost nije tako.

"Morate se čuvati!"

"To nije lako - reći ćete - zlo ide po svijetu s ljubazno nasmiješenim licem. A maska dobrote, iza koje se skriva zlo uvijek je ljepša od prave dobrote."

"Znam - u pravu ste".

"Onu pravu sudbinu Ivice i Marice opisao sam vam baš zato da se podsjetite na to i da budete oprezni."

"Eto, pa, sretno vam bilo!"

I... prolijte koju suzu nad sudbinom ono dvoje malih nesretnika.

Kažu da suze sažaljenja i suosjećanja mogu utješiti i ublažiti patnje nesretnim dušama.